

Klímanyilatkozat a Cseh Köztársaságból

Forrás: <https://clintel.org>

Egy cseh természettudományi kutatókból (főként geológusokból) megalakult szakértői munkacsoport nyilatkozatot adott ki a cseh (valamint a világ bármely részén lévő) politikusok és a közvélemény számára. A kutatók szerint ez a nyilatkozat a Clintel Éghajlati Világnyilatkozatára épül, és annak az új szakterületi eredményeken alapuló továbbfejlesztése.

A nyilatkozat: Kutatók leplezik le a Zöld Megállapodást avagy ... A király meztelen

Többnyire geológusok vagyunk, de minden releváns terület szakértőivel van együttműködésünk (beleértve a CLINTEL nemzetközi szervezetet is). A Földön zajló éghajlatváltozásra a geológiai alap kutatás és -térképezés szolgáltatta a legtöbb bizonyítékot, jóval azelőtt, hogy az úgynevezett antropogén globális felmelegedés divatba jött volna.

Nem igaz, hogy a természetes éghajlatváltozás nagyon lassú (kivéve talán a nagyon hosszú idő elteltével rendszeresen ismétlődő legnagyobb katasztrófákat). Már a viszonylag közelmúltból (a negyedidőszakból) is van bizonyíték az ismétlődő, nagyon gyors hőmérsékletváltozásokra, egy olyan időszakból, amikor egyáltalán nem volt jelentős emberi befolyás, és antropogén üvegházgáz-kibocsátás sem, a CO₂-t is beleértve. Éppen ellenkezőleg, egyértelmű bizonyítást nyert, hogy az üvegházhatást okozó gázok koncentráció-növekedése a hőmérséklet emelkedésének következménye. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása vagy elnyelése csak másodlagosan (azaz pozitív visszacsatolásként) befolyásolja a hőmérsékletet. Az üvegházgáz-koncentráció érzékenységét a hőmérséklet-változásra számos példa bizonyítja, rövid időléptékben még műszeres mérésekkel is.

A „kutatók konszenzusaként” manapság közreadott klimatológiai eredmények egyoldalúan csak az üvegházgáz-kibocsátásra koncentrálnak. A beeső energia világűrbe való kisugárzását megakadályozó üvegházhatású gázok valójában az utolsó helyen állnak a hőmérsékletet befolyásoló tényezők (napsugárzás, fényvisszaverő képesség) láncolatában.

A naptevékenység ingadozása a műszeres mérések időszakában energetikailag összehasonlítható az üvegházhatású gázok által jelentett kényszerrel, de naptevékenység változásának jelentőségét általában figyelmen kívül hagyják. Azon az alapon teszik ezt, hogy rövid időléptékben a naptevékenység nem mutat időbeli összefüggést a hőmérséklettel. A jelentősen átlagon felüli naptevékenység időszaka, ami a 19. század végén, illetve a 20. század elején kezdődött el, és még nem ért teljesen véget, lehetett valamiféle hatással a hőmérsékletre. Igazoltan léteznek olyan fizikai mechanizmusok, amelyek magyarázatot adnak arra, hogy az átlaghőmérséklet miért nem reagál azonnal a naptevékenység változásaira (ilyen pl. az energiafelhalmozódás az óceánokban és a földkéregben, valamint az energia késleltetett felszabadulása). Néhány klimatológus azonban tényleg azt vallja, hogy „ha nem

tudjuk kiszámítani, akkor figyelmen kívül hagyjuk” – ami a komoly tudomány 21. századi lehetőségei mellett teljességgel elfogadhatatlan.

A légkör folyamatosan igyekszik egyensúlyba kerülni a nagyságrendekkel több CO₂-t (és a szén egyéb, könnyen mozgó formáit) tartalmazó óceánnal. Ezért hosszú távon nem áll az ember hatáskörében a légköri CO₂-tartalom jelentős eltérése az egyensúlyi értékektől. Az IPCC (Éghajlatváltozási Kormányközi Testület) által alapul vett számítások, amelyek értelmetlen módon különítik el a 'természetes' CO₂-t az 'ember által kibocsátott' CO₂-tól, a 'kibocsátott' CO₂ abszorpciójában irreálisan nagy évenkénti változékonyságra vezetnek, így hiteltelenek annak a megállapításában, hogy mennyi CO₂ és egyéb, ember által kibocsátott üvegházhatású gáz marad ténylegesen a légkörben (még pontosabban: mennyivel lenne alacsonyabb a koncentráció, ha nem lenne antropogén kibocsátás).

A „karbonsemlegesség” tehát, mint a gazdaságot rendkívüli mértékben érintő jelenlegi intézkedés-sor fő célkitűzése, csak ideológiai jelentőséggel bír, mivel a CO₂ és egyéb üvegházhatású gázok bizonyos koncentrációjának fenntartása csak akkor lenne reális, ha a hőmérséklet hosszú időn belül nem változna jelentősen (még természetes okokból sem).

A globális felmelegedés megelőzésére összpontosító hatalmas erőfeszítések kimenetele még kedvező körülmények között is nagyon bizonytalan. Sokkal hatékonyabb az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás (ezt tette az emberiség egész léte során). Ugyancsak fontosak a regionális vagy helyi éghajlatra irányuló erőfeszítések, ahol az emberi tevékenység hatása már nagyon is valós (hőszigetek, kis vízciklusok megszakadása stb.). Elutasítjuk azt a propagandát, miszerint a felmelegedés eleve rossz, és növeli mindenféle szélsőség gyakoriságát, mivel az efféle állításoknak a geológiai adatok és a jelenlegi megfigyelések teljesen ellentmondanak. (Tagadhatatlan például a nagyobb csapadékmennyiség és a magasabb CO₂-koncentráció pozitív hatása a növényzet növekedésére, beleértve a világ túlnyomó részén a mezőgazdasági terményekét is.)

Mgr. Miloš Faltus, Ph.D.

RNDr. Tomáš Füst, Ph.D.

RNDr. Pavel Kalenda, CSc. Mgr.

Jiří Kobza

RNDr. Dobroslav Matějka, CSc. Mgr.

Václav Procházka, Ph.D.

A csoport szóvivője Pavel Kalenda: PKalenda@seznam.cz

Angol szöveg: <https://clintel.org/a-climate-declaration-from-the-czech-republic/>

A magyar fordítást az angol szöveg alapján készítette:

Szarka László Csaba

Sopron, 2024. augusztus 27.